

Atâta doar o elegie

Agafia

noaptea-și dilată insomnia
lângă o cafea amară și-o țigară
cu tălpile botite de ploaie aleargă pe ziduri
haină de iubire
am să o așez la geamul unde nu plouă
ca să pot trăi
ca și cum nu m-aș sufoca
cu tâmpla lipită de fiecare năzuire
peste care ți-ai întins firele
nu ți-aș vedea absența
din fiecare cuvânt
nu ți-aș simți spinii
frământarea de umbră și lumină
în care te zbați
să-ți construiești plecarea
aștept să palești din fiecare detaliu
ca să pot trăii
ca și cum nu ai fi(fost)
decât o elegie